Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
PAOLA MENGOZZIEGO
przedstawiona w dniu 7 grudnia 2016 r.[1]

Sprawy połączone C-376/15 P i C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory,
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
przeciwko

Radzie Unii Europejskiej

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 10 i 11– Porozumienie antydumpingowe — Porozumienie antydumpingowe — Artykuły 2.4 i 2.4.2 — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 924/2012 — Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Produkt objęty postępowaniem — Wykluczenie niektórych transakcji wywozu przy obliczeniu marginesu dumpingu — Obiektywne porównanie między ceną eksportową a wartością normalną w przypadku przywozu pochodzącego z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej — Odmowa dokonania określonych dostosowań — Obowiązek uzasadnienia

1. Czy ustalając występowanie marginesu dumpingu, w szczególności w przypadku przywozu z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej, instytucje Unii Europejskiej mogą wykluczyć w ramach porównania między wartością normalną a ceną eksportową transakcje wywozu związane z określonymi typami produktu objętego postępowaniem? Jaki jest zakres wymogu dokonania dostosowania w ramach obowiązku dokonania obiektywnego porównania między wartością normalną a ceną eksportową, w sytuacji gdy wartość normalna została ustalona zgodnie z metodą państwa analogicznego?

2. Są to w istocie zasadnicze pytania podniesione w niniejszych sprawach połączonych, które wpisują się w ramy dwóch odwołań wniesionych łącznie przez dwie chińskie spółki Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. W odwołaniach spółki te żądają uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2015 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada[2] (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r.[3] (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem").

3. W sprawach tych zwrócono się do Trybunału o udzielenie szczegółowych wyjaśnień co do zakresu obowiązków obciążających Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej (zwanych dalej łącznie „instytucjami") przy stwierdzaniu występowania marginesów dumpingu, w szczególności w przypadku przywozów pochodzących z kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej.

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Wyrok T-558/12 i T-559/12, niepublikowany, EU:T:2015:237.

3 — Rozporządzenie zmieniające rozporządzenie (WE) nr 91/2009 (Dz.U. 2012, L 275, s. 1).

I – Ramy prawne

A – *Prawo WTO*

4. Artykuł 2 porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT)[4] (zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym"), zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu", stanowi:

„2.4. Rzetelne porównanie będzie dokonane między ceną eksportową i wartością normalną. Porównanie to będzie dokonane na tym samym poziomie handlu, zwykle na poziomie cen loco fabryka i w odniesieniu do sprzedaży dokonanych możliwie w tym samym czasie. W każdym przypadku, stosownie do niego, należy dokonać odpowiedniej korekty ze względu na różnice zakłócające porównywalność cen, w tym różnice w warunkach sprzedaży, różnice w opodatkowaniu, poziomie handlu, ilościach, różnice właściwości fizycznych i wszelkie inne różnice, w przypadku których będzie wykazany ich wpływ na porównywalność cen […]. Władze wskażą zainteresowanym stronom, jakie informacje są niezbędne do zapewnienia rzetelnej porównywalności, i nie będą narzucać stronom obowiązku ponoszenia nieuzasadnionych ciężarów dowodowych […].

2.4.2. Zgodnie z postanowieniem ustępu 4 regulującym rzetelne porównania istnienie marginesu dumpingu w czasie trwania dochodzenia będzie zwykle ustalane przez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich porównywalnych transakcjach wywozowych bądź przez porównanie normalnej wartości i cen eksportowych dla każdej transakcji […]".

B – *Prawo Unii*

5. Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009[5] (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"), w art. 2 zatytułowanym „Stwierdzenie istnienia dumpingu", stanowi:

„[…]

C. Porównanie

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych okresach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. […]

4 — Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 21, s. 80), Rada przyjęła porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), jak również porozumienia zawarte w jego załącznikach 1–3, wśród których znajduje się porozumienie antydumpingowe.

5 — Rozporządzenie Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienione rozporządzeniem (UE) nr 1168/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 344, s. 1).

D. Margines dumpingu

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do [Unii] w rozbiciu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do [Unii], o ile istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi nabywcami, regionami lub okresami, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych […]".

II – Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie

6. Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–16 zaskarżonego wyroku. Na potrzeby niniejszego postępowania wystarczy przypomnieć, że rozporządzeniem nr 91/2009 [6] Rada nałożyła cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin.

7. W dniu 28 lipca 2011 r. Organ Rozstrzygania Sporów (ORS) WTO przyjął sprawozdanie Organu Apelacyjnego oraz sprawozdanie zespołu orzekającego zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego w sporze „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin" [7]. W sprawozdaniach tych zostało stwierdzone, że Unia naruszyła niektóre przepisy prawa WTO.

8. W celu ustalenia, w jaki sposób rozporządzenie nr 91/2009 powinno być zmienione w celu dostosowania go do zaleceń ORS, Komisja wszczęła przegląd środków antydumpingowych nałożonych tym rozporządzeniem [8].

9. W wyniku tego przeglądu dokonanego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1515/2001 [9] w dniu 4 października 2012 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

10. W spornym rozporządzeniu Rada stwierdziła na wstępie, że sprawozdania ORS nie wpłynęły na ustalenia zawarte w rozporządzeniu nr 91/2009 dotyczące produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego [10].

6 — Rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1)

7 — Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, AB-2011–2, WT/DS397/AB/RW, z dnia 15 lipca 2011 r.

8 — Zawiadomienie Komisji z dnia 6 marca 2012 r. dotyczące środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie zaleceń i ustaleń przyjętych dnia 28 lipca 2011 r. przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu – Spór dotyczący elementów złącznych – Wspólnoty Europejskie (DS397) (Dz.U. 2012, C 66, s. 29).

9 — Rozporządzenie Rady z dnia 23 lipca 2001 r. w sprawie środków, które Wspólnota może podjąć po przyjęciu przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (Dz.U. 2001, L 201, s. 10 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 38, s. 50). Rozporządzenie to zostało zastąpione i uchylone rozporządzeniem nr 2015/476 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie środków, które Unia może podjąć po przyjęciu przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (Dz.U. 2015, L 83, s. 6).

10 — Zobacz motyw 6 spornego rozporządzenia, który odwołuje się do motywów 40–57 rozporządzenia nr 91/2009.

11. Następnie Rada przypomniała, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego normalną wartość dla producentów eksportujących, takich jak wnoszące odwołanie, którym nie przyznano zgody na traktowanie na zasadach rynkowych, określa się na podstawie cen krajowych lub normalnej wartości skonstruowanej w państwie analogicznym. W niniejszym przypadku Indie zostały uznane za odpowiednie państwo trzecie o gospodarce rynkowej. W związku z tym wartość normalna została ustalona na podstawie ceny produktu objętego postępowaniem sprzedawanego na rynku krajowym przez współpracującego producenta z Indii [11].

12. Rada odrzuciła następnie wnioski o dokonanie dostosowań złożone na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego między innymi przez wnoszące odwołanie, które uwzględniałyby różnice w kosztach produkcji, a także wydajności i produktywności [12]. W tym zakresie Rada stwierdziła, że strony nie przytoczyły dowodów, jakoby rzekome różnice w kosztach przekładały się na różnice w cenach. Rada przypomniała, że w dochodzeniach dotyczących państw nieposiadających gospodarek działających na zasadach rynkowych, takich jak Chiny, stosuje się przykład kraju analogicznego, aby zapobiec uwzględnianiu cen i kosztów w państwach o gospodarce nierynkowej, które nie są zwykłym wynikiem sił rynkowych. Żaden z chińskich producentów eksportujących nie uzyskał zgody na traktowanie na zasadach rynkowych w pierwotnym dochodzeniu i nie można uznać, że stosowana przez nie struktura kosztów odzwierciedla wartości rynkowe, które można wykorzystać jako podstawę dostosowań, w szczególności w odniesieniu do dostępu do surowców. Ponadto producent indyjski konkurował z wieloma innymi producentami na indyjskim rynku krajowym, tak że jego ceny w pełni odzwierciedlały sytuację na rynku krajowym. W związku z tym Rada odrzuciła wnioski o dokonanie dostosowań.

13. W celu ustalenia marginesów dumpingu, zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, instytucje dokonały porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową do Unii (zwanego dalej „pierwszą metodą symetryczną”) [13].

14. Jednakże w ramach porównania okazało się, że indyjski producent nie produkował i nie sprzedawał wszystkich typów produktu objętego postępowaniem, które były przedmiotem wywozu dokonywanego przez chińskich producentów eksportujących [14].

15. W tej sytuacji instytucje dokonały porównania między cenami eksportowymi a wartością normalną wyłącznie z uwzględnieniem typów produktu objętego postępowaniem, które były przedmiotem wywozu przez chińskich producentów eksportujących, dla których odpowiadający typ był produkowany i sprzedawany przez indyjskiego producenta. Przy obliczaniu marginesu dumpingu zostały wykluczone transakcje wywozu dotyczące typów produktu objętego postępowaniem, których odpowiedniki nie były sprzedawane na rynku krajowym producenta indyjskiego [15]. Jednakże ustalona w ten sposób kwota dumpingu została następnie uogólniona na wszystkie typy produktu objętego postępowaniem [16].

16. Instytucje uznały tę metodę za najbardziej wiarygodną podstawę ustalania poziomu dumpingu, gdyż „próba dopasowania wszystkich pozostałych wywożonych typów produktu do bardzo podobnych typów produktu wytwarzanych przez producenta indyjskiego doprowadziłaby do nieprecyzyjnych ustaleń” [17]. Instytucje uznały również, że transakcje wywozowe, które zostały wykorzystane przy obliczaniu kwoty dumpingu były reprezentatywne dla wszystkich typów produktu objętego postępowaniem wywożonych przez chińskich producentów eksportujących [18].

11 — Motywy 29 i 31 spornego rozporządzenia i pkt 41 zaskarżonego wyroku.

12 — Motywy 41 i 103 spornego rozporządzenia.

13 — Motyw 105 spornego rozporządzenia.

14 — Zobacz pkt 42 zaskarżonego wyroku.

15 — Motywy 82, 102 i 109 spornego rozporządzenia, a także pkt 43, 44 i 60 zaskarżonego wyroku.

16 — Zobacz pkt 60 zaskarżonego wyroku.

17 — Motyw 109 spornego rozporządzenia.

18 — Motyw 109 spornego rozporządzenia.

17. W rezultacie sporne rozporządzenie obniżyło cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem nr 91/2009 do 38,3% względem Changshu City Standard Parts Factory oraz utrzymało cło nałożone względem Ningbo Jinding Fastener na poziomie 64,3% [19].

18. W dniu 12 lutego 2016 r. ORS przyjął sprawozdanie Organu Apelacyjnego oraz sprawozdanie zespołu orzekającego zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego w sporze „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin – Wniosek Chin na podstawie art. 21.5 Uzgodnień w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów” [20]. W sprawozdaniach tych zostało stwierdzone, że w spornym rozporządzeniu Unia naruszyła określone przepisy prawa WTO. Sprawozdania te zakwestionowały w szczególności części spornego rozporządzenia dotyczące wniosków o dokonanie dostosowań złożonych przez niektóre zainteresowane strony, a także wykluczenie przy obliczaniu marginesu dumpingu transakcji dotyczących typów produktu objętego postępowaniem będących przedmiotem wywozu przez chińskich producentów eksportujących, dla których żaden odpowiadający typ nie był produkowany ani sprzedawany przez tego indyjskiego producenta.

19. W dniu 26 lutego 2016 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/278 [21]. W rozporządzeniu tym, przyjętym zgodnie z rozporządzeniem 2015/476 [22], Komisja w następstwie sprawozdań ORS wymienionych w poprzednim punkcie, podjęła decyzję o zniesieniu ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem nr 91/2009 i zmienionych spornym rozporządzeniem.

III – Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

20. Pismami złożonymi w dniu 24 grudnia 2012 r. w sekretariacie Sądu wnoszące odwołanie wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. Na poparcie ich skarg przed Sądem wnoszące odwołanie podniosły dwa zarzuty.

21. Zarzut pierwszy był oparty na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. a), art. 2 ust. 8, 9 i 11, a także art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zasady niedyskryminacji oraz art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. W ramach tego zarzutu wnoszące odwołanie zarzuciły instytucjom, że przy obliczaniu marginesu dumpingu wykluczyły one transakcje dotyczące typów produktu objętego postępowaniem będące przedmiotem wywozu przez chińskich producentów eksportujących, dla których żaden odpowiadający typ nie był produkowany ani sprzedawany przez odnośnego indyjskiego producenta.

22. Zarzut drugi był oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, a także naruszeniu art. 296 TFUE. Dotyczył on oddalenia wniosków o dostosowania złożonych przez wnoszące odwołania.

23. Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił obydwa zarzuty podniesione przez wnoszące odwołanie oraz oddalił skargi w całości.

19 — Zobacz art. 1 spornego rozporządzenia. Te cła antydumpingowe zostały następnie utrzymane rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/519 z dnia 26 marca 2015 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji, w następstwie przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2015, L 82, s. 78).

20 — Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, z dnia 18 stycznia 2016 r.

21 — Rozporządzenie uchylające ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. 2016, L 52, s. 24).

22 — Zobacz przypis 9 w niniejszej opinii.

IV – Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

24. Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— uwzględnienie żądań zawartych w skardze, podniesionych przed Sądem i stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia w dotyczącym je zakresie, oraz

— obciążenie Rady kosztami w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem oraz orzeczenie, że interwenienci pokrywają własne koszty.

25. Rada wnosi o oddalenie odwołań i obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

26. Komisja wnosi do Trybunału o odrzucenie odwołań jako niedopuszczalnych. Tytułem żądania ewentualnego wnosi ona o oddalenie odwołań jako bezzasadnych i obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania.

27. Na mocy postanowienia prezesa Trybunału z dnia 22 września 2015 r. sprawy C-376/15 P i C-377/15 P zostały połączone do celów pisemnego i ustnego etapu postępowania oraz wydania wyroku.

V – Analiza

28. Na poparcie swojego odwołania wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty. Przed przystąpieniem jednak do ich analizy należy rozważyć dwie wstępne kwestie, to znaczy ewentualną zawisłość sporu oraz możliwość powołania się w niniejszym przypadku na porozumienie antydumpingowe oraz decyzje i zalecenia ORS.

A – *W przedmiocie zarzutu zawisłości sporu*

29. Komisja podnosi zarzut zawisłości sporu. Twierdzi ona, że odwołania w obydwu niniejszych sprawach połączonych są identyczne. Występuje bowiem tożsamość stron, zakwestionowanych aktów, zaskarżonego wyroku, a także zarzutów i argumentów przedstawionych przez strony w ich odwołaniach.

30. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału kolejna skarga wniesiona w sprawie, w której toczy się już spór pomiędzy tymi samymi stronami, oparta na tej samej podstawie prawnej i zmierzająca do stwierdzenia nieważności tego samego aktu prawnego, winna zostać odrzucona jako niedopuszczalna ze względu na zawisłość sporu [23].

31. W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że odwołania wniesione wspólnie przez dwie spółki wnoszące odwołanie w dwóch rozpatrywanych sprawach dotyczą ściśle tych samych stron. Ponadto ich przedmiot jest identyczny, gdyż obydwa odwołania mają doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Wreszcie obydwa odwołania są identyczne i podnoszą dokładnie te same zarzuty. W tej sytuacji odwołanie w sprawie C-377/15 P, ponieważ zostało wniesione później, powinno zostać odrzucone jako niedopuszczalne ze względu na zawisłość sporu.

23 — Wyrok z dnia 9 czerwca 2011 r., Diputación Foral de Vizcaya i in./Komisja (od C-465/09 P do C-470/09 P, niepublikowany, EU:C:2011:372, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

B – *W przedmiocie możliwości powołania się na porozumienie antydumpingowe oraz decyzje i zalecenia ORS*

32. Strony powołują się w swych argumentach na określone przepisy porozumienia antydumpingowego oraz szereg decyzji i zaleceń ORS. W zaskarżonym wyroku w celu dokonania oceny zgodności z prawem spornego rozporządzenia Sąd odwołał się, po pierwsze, do art. 2.4 i 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, a po drugie, aby zanegować jego znaczenie, do sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO [24]. Ponadto, jak wynika z pkt 18 niniejszej opinii, w lutym 2016 r., po ogłoszeniu zaskarżonego wyroku, ORS przyjął dwa sprawozdania, których wnioski dotyczą bezpośrednio spornego rozporządzenia. Sprawozdania te były przedmiotem debaty między stronami na rozprawie przed Trybunałem.

33. W tej sytuacji należy ustalić na wstępie, czy i w jakim zakresie w niniejszej sprawie można powołać się na porozumienie antydumpingowe oraz decyzje i zalecenia ORS, do których odwoływały się w szerokim zakresie strony.

34. Co się tyczy w pierwszej kolejności porozumienia antydumpingowego, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zważywszy na ich charakter i systematykę, porozumienia WTO nie należą co do zasady do norm, w świetle których może być dokonywana kontrola zgodności z prawem aktów instytucji Unii. Niemniej jednak w dwóch wyjątkowych sytuacjach Trybunał przyznał, że sąd Unii stosownie do okoliczności dokonuje kontroli zgodności z prawem aktu Unii i aktów wydanych w celu jego wykonania w świetle porozumień WTO [25]. Chodzi o sytuację, w której Unia miała zamiar wykonać szczególny obowiązek przyjęty w ramach tych porozumień (tzw. wyjątek „Nakajima”) [26] oraz o przypadek, w którym odnośny akt prawa Unii wyraźnie odsyła do konkretnych postanowień tych porozumień (tzw. wyjątek „Fediol”) [27].

35. W tym względzie Trybunał orzekł, że aby system antydumpingowy WTO mógł stanowić wyjątek od ogólnej zasady, zgodnie z którą sąd Unii nie może kontrolować zgodności z prawem aktów instytucji Unii w świetle ich zgodności z postanowieniami porozumień WTO, konieczne jest wykazanie w sposób wymagany prawem, że prawodawca w oczywisty sposób wykazał zamiar wdrożenia do prawa Unii szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach porozumień WTO. W związku z tym konieczne jest, aby z odnośnego szczególnego przepisu Unii można było wywnioskować, że ma on na celu wdrożenie do prawa Unii szczególnego zobowiązania wynikającego z porozumień WTO [28].

36. Trybunał uznał już, że na mocy art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego Unia zamierzała wykonać szczególne obowiązki, które zawiera art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego [29]. Sąd słusznie zatem stwierdził w pkt 34 zaskarżonego wyroku, że do sądu Unii należy dokonanie kontroli zgodności z prawem spornego rozporządzenia w świetle tego ostatniego przepisu.

37. Jeśli chodzi o art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, z faktu, że przepis ten posługuje się w pierwszym zdaniu dokładnie tymi samymi zwrotami jak te zastosowane w art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, wynika wyraźnie, że przynajmniej w odniesieniu do obowiązku dokonania „obiektywnego porównania” między ceną eksportową a wartością normalną przewidzianego w zdaniu

24 — Zobacz, odpowiednio, pkt 33–40 i 86–90 zaskarżonego wyroku.

25 — Wyrok z dnia 4 lutego 2016 r. C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 82–87 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 — Nazwa tego wyjątku pochodzi od wyroku z dnia 7 maja 1991 r. (Nakajima/Rada, C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Nazwa tego wyjątku pochodzi od wyroku z dnia 22 czerwca 1989 r. (Fediol/Komisja, 70/87, EU:C:1989:254).

28 — Zobacz w tym względzie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 44–46 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 — Zobacz wyrok z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, pkt 56) w odniesieniu do art. 2 ust. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2331/96 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1996, L 317, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 76), którego treść odpowiada treści art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

pierwszym, prawodawca Unii zamierzał wykonać szczególne zobowiązania zawarte w porozumieniu antydumpingowym [30]. Wynika stąd, że również w świetle tego przepisu Trybunał powinien dokonać kontroli zgodności z prawem odnośnych aktów Unii, nadając pojęciu „obiektywnego porównania" znaczenie, jakie ma ono w prawie WTO [31].

38. Co się tyczy w drugiej kolejności decyzji i zaleceń ORS, Trybunał orzekł, że nie jest możliwe, aby podmiot gospodarczy powołał się przed sądem Unii na okoliczność, iż akt Unii jest niezgodny z decyzją ORS. Zgodnie zatem z orzecznictwem Trybunału –z wyjątkiem sytuacji, w których w wyniku takich decyzji i zaleceń Unia zamierzała przyjąć szczególne zobowiązanie – zalecenie lub decyzja ORS stwierdzające niezachowanie zasad WTO nie mogą, tak jak materialne normy zawarte w porozumieniach WTO, być powołane przed sądem Unii w celu wykazania, że jej przepisy są niezgodne z tym zaleceniem lub tą decyzją [32].

39. Jednakże nadrzędność umów międzynarodowych zawartych przez Unię wobec aktów prawa pochodnego Unii nakazuje, aby dokonywać wykładni tych ostatnich, tak dalece jak to możliwe, w zgodzie ze wspomnianymi umowami. W związku z tym Trybunał odwoływał się już do sprawozdań zespołu orzekającego lub Organu Apelacyjnego WTO na poparcie przyjętej przez niego wykładni określonych przepisów porozumień WTO [33].

40. W niniejszym przypadku, jeśli chodzi o sprawozdania z dnia 28 lipca 2011 r. – wymienione w pkt 7 niniejszej opinii – przyjęte przez ORS w sporze „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin", z treści spornego rozporządzenia wynika, że instytucje przyjęły to rozporządzenie [34] „w celu uwzględnienia wniosków płynących z [tych] sprawozdań dotyczących rozporządzenia [nr 91/2009]" i w celu „skorygowania aspektów rozporządzenia [nr 91/2009] uznanych za sprzeczne przez [ORS] w [tych] sprawozdaniach" [35].

41. W tej sytuacji i z uwagi na wyraźne odesłania do rzeczonych sprawozdań i wyrażony jednoznaczny zamiar uwzględnienia w spornym rozporządzeniu wniosków płynących z tych sprawozdań należy uznać, że w tym szczególnym przypadku, przyjmując to rozporządzenie, instytucje miały zamiar wdrożenia w porządku prawnym Unii wniosków zawartych w tychże sprawozdaniach. Wynika stąd, że do sądu Unii należy dokonanie oceny w koniecznym zakresie zgodności z prawem spornego rozporządzenia w świetle tych sprawozdań.

42. Co się tyczy natomiast sprawozdań ORS przyjętych w dniu 12 lutego 2016 r. na podstawie art. 21 ust. 5 uzgodnień w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów, wskazanych w pkt 18 niniejszej opinii, należy przede wszystkim zauważyć, że zostały one sporządzone po przyjęciu spornego rozporządzenia i po wydaniu zaskarżonego wyroku [36]. Ponadto, jak stwierdziłem w pkt 19 niniejszej opinii, Komisja na podstawie rozporządzenia 2015/476, przyjęła rozporządzenie wykonawcze 2016/278, w którym w oparciu o wnioski zawarte w rzeczonych sprawozdaniach uznała ona za słuszne uchylenie ceł antydumpingowych przyjętych w spornym rozporządzeniu [37]. Tymczasem z art. 2

30 — Zobacz, podobnie, również wyrok z dnia 8 lipca 2008 r. (Huvis/Rada, T-221/05, EU:T:2008:258, pkt 73).

31 — Zobacz podobnie w odniesieniu do art. 1 rozporządzenia podstawowego opinia M. Watheleta w sprawie Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, pkt 73). Zobacz również wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, pkt 40 i nast.).

32 — Zobacz podobnie wyroki: z dnia 10 listopada 2011 r., X i X BV (C-319/10 i C-320/10, niepublikowany, EU:C:2011:720, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo), a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 96). Trybunał orzekł bowiem, że zalecenia i decyzje ORS stwierdzające niezachowanie zasad WTO, niezależnie od przypisanej im mocy prawnej, nie mogą zasadniczo być odróżnione od norm prawa materialnego zawierających zobowiązania podjęte przez członka w ramach WTO.

33 — Wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., X i X BV (C-319/10 i C-320/10, niepublikowany, EU:C:2011:720, pkt 44, 45 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie zob., na przykład, wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, pkt 43).

34 — Sporne rozporządzenie zostało przyjęte na podstawie rozporządzenia nr 1515/2001 (zob. przypis 9 niniejszej opinii).

35 — Zobacz w szczególności preambuła i motywy 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 138 spornego rozporządzenia.

36 — Zobacz w związku z tym wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., X i X BV (C-319/10 i C-320/10, niepublikowany, EU:C:2011:720, pkt 40).

37 — Zobacz motywy 10 i 13, a także art. 1 rozporządzenia 2016/278.

rozporządzenia 2016/278 wynika, że uchylenie tych ceł stało się skuteczne od dnia wejścia tego rozporządzenia w życie i nie stanowi podstawy zwrotu należności celnych pobranych przed tą datą. Wynika stąd, że w takich okolicznościach, wykluczając zwrot ceł zapłaconych zgodnie ze spornym rozporządzeniem, Unia nie miała zamiaru wykonać szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO [38]. Z powyższych uwag wynika, że w niniejszym przypadku nie można dokonywać oceny zgodności z prawem ani spornego rozporządzenia, ani tym bardziej zaskarżonego wyroku w świetle cytowanych sprawozdań ORS.

43. Co się tyczy wreszcie pozostałych sprawozdań ORS, powołanych przez strony, należy stwierdzić, że instytucje nie miały zamiaru wykonać żadnego szczególnego zobowiązania w związku ze spornym rozporządzeniem w następstwie tych sprawozdań. W tej sytuacji w świetle orzecznictwa wspomnianego w pkt 39 niniejszej opinii sprawozdania te mogą co najwyżej stanowić elementy, jakie Trybunał może wykorzystać w celu dokonania interpretacji odnośnych przepisów porozumienia antydumpingowego.

C – *W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego wykluczenia przy obliczeniu marginesu dumpingu niektórych transakcji wywozu odnoszących się do produktu objętego postępowaniem*

44. Zarzut pierwszy dotyczy rozumowania zawartego w pkt 29–90 zaskarżonego wyroku. Jest on oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 i 11 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.4 i 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. W zarzucie tym wnoszące odwołanie podnoszą w istocie, że Sąd nie zakwestionował, że instytucje przy określaniu marginesu dumpingu wykluczyły z porównania z wartością normalną niektóre transakcje wywozu, to znaczy transakcje dotyczące typów produktu objętego postępowaniem, które nie posiadały odpowiadającego produktu u indyjskiego producenta.

1. Zaskarżony wyrok

45. W zaskarżonym wyroku Sąd orzekł, że art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego w świetle art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego wymaga, aby przy określaniu marginesów dumpingu instytucje porównały wartość normalną wyłącznie porównywalnych z nią transakcji. Na mocy odesłania zawartego w rzeczonych przepisach do przepisów regulujących obiektywne porównanie instytucje są zobowiązane „tak dalece, jak jest to możliwe", uczynić transakcje porównywalnymi, dokonując dostosowań. Ponadto odnośne przepisy nie wymagają, aby porównanie było „jak najbardziej obiektywne", lecz wymagają wyłącznie, aby było „obiektywne" [39].

46. W niniejszym przypadku zdaniem Sądu wszystkie typy produktu objętego postępowaniem były równoważne z produktem „podobnym" i mogły zostać zatem uznane za porównywalne. Jednakże nie było tak automatycznie w przypadku cen niektórych typów produktu objętego postępowaniem, to znaczy cen produktów wywożonych przez chińskich producentów eksportujących, które nie były wytwarzane przez indyjskiego producenta. Brak ceny sprzedaży w Indiach dla tych typów produktu objętego postępowaniem, jakkolwiek podobnych, uniemożliwił zatem dokonanie porównania w odniesieniu do tych typów w celu obliczenia marginesów dumpingu [40].

47. Sąd zbadał następnie poszczególne metody, przewidziane w rozporządzeniu podstawowym, które ewentualnie umożliwiłyby instytucjom uzyskanie wartości normalnej dla tych typów produktu objętego postępowaniem, które nie posiadały odpowiadającego produktu u indyjskiego producenta. Jednakże zdaniem Sądu, przyjmując nawet, że metody te mogły być wykorzystane, nie gwarantowały one bardziej obiektywnego porównania niż porównanie przeprowadzone przez instytucje [41]. Sąd odrzucił

38 — Zobacz wyrok z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 35).

39 — Punkty 37, 40 i 61 zaskarżonego wyroku.

40 — Punkt 63 zaskarżonego wyroku.

41 — Punkty 67–84 zaskarżonego wyroku.

także argumenty podniesione przez wnoszące odwołanie dotyczące reprezentatywności marginesów dumpingu obliczonych z uwzględnieniem wszystkich typów produktu objętego postępowaniem, będących przedmiotem wywozu [42]. W wyniku tej analizy Sąd uznał, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, wykluczając przy obliczaniu marginesu dumpingu transakcje wywozu dotyczące typów produktu objętego postępowaniem, dla których ceny sprzedaży producenta w państwie analogicznym nie były dostępne.

2. Zasadnicze argumenty stron

48. Wnoszące odwołanie podnoszą w pierwszej kolejności, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. Te dwa przepisy należy interpretować w ten sposób, że stawiają wymóg, aby każda sprzedaż eksportowa produktu objętego postępowaniem, który został zdefiniowany przy wszczęciu dochodzenia, została uwzględniona w porównaniu dokonywanym do celów obliczenia marginesu dumpingu. Margines ten powinien bowiem dotyczyć całego produktu objętego postępowaniem. Ponadto status państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej nie pozwala na odejście od przepisów dotyczących ustalania marginesu dumpingu.

49. W drugiej kolejności Sąd pomieszał obowiązki dotyczące obliczenia marginesu dumpingu i obowiązki dotyczące obiektywnego porównania. Po pierwsze, Sąd, badając, czy różne rozwiązania umożliwiające porównanie wszystkich transakcji wywozu były bardziej „obiektywne", sprowadził obowiązki dotyczące obliczenia marginesu dumpingu do obowiązków związanych z dokonaniem obiektywnego porównania. Po drugie, zgodność obliczenia marginesu dumpingu z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego powinna być oceniana nie na podstawie pojęcia „porównywalnych cen" [43], lecz na podstawie pojęcia „porównywalnych transakcji". Wnoszące odwołanie kwestionują również wyrażenie „tak dalece, jak jest to możliwe" użyte przez Sąd [44].

50. W trzeciej kolejności analiza Sądu jest w każdym razie błędna. Zdaniem wnoszących odwołanie chodzi nie o ustalenie, że jedna metoda jest bardziej obiektywna niż druga, ale że stosowana metoda jest zgodna z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. To instytucje a nie zainteresowane strony mają czuwać nad przestrzeganiem tych przepisów. Pojęcie „reprezentatywności" jest pozbawione znaczenia, gdyż nie jest ono stosowane ani w rozporządzeniu podstawowym, ani w porozumieniu antydumpingowym. W każdym razie skarżące wykazały niereprezentatywny względem nich charakter w odniesieniu do transakcji wywozu wykorzystanych przez instytucje.

51. Instytucje kwestionują zarzuty wnoszących odwołanie. Komisja twierdzi przede wszystkim, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, gdyż wnoszące odwołanie kwestionują ocenę okoliczności faktycznych i nie wskazują naruszenia prawa, a także że jest on nieskuteczny. Ponadto zdaniem Komisji wykładnia art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, zaproponowana przez wnoszące odwołanie stanowi odejście od ducha i treści art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, który jest „przesiąknięty" zasadą „obiektywnego porównania", mającą nadrzędny charakter. Rada uważa, że z treści rozporządzenia podstawowego i porozumienia antydumpingowego wynika wyraźnie, że wymóg obiektywnego porównania jest nadrzędny względem obowiązku obliczenia marginesu dumpingu na podstawie wszystkich transakcji wywozu. Zdaniem instytucji orzecznictwo oraz sprawozdania Organu Apelacyjnego ORS, powołane przez wnoszące odwołanie nie mają znaczenia, gdyż dotyczą kwestii zerowania, która różni się

42 — Zobacz w szczególności zaskarżony wyrok, pkt 81–83.

43 — Wnoszące odwołanie wskazują na pkt 61 zaskarżonego wyroku.

44 — Punkt 40 zaskarżonego wyroku i pkt 45 niniejszej opinii.

zdecydowanie od kwestii poruszanej w niniejszych sprawach. Natomiast wykładnia art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego dokonana przez Organ Apelacyjny ORS wskazywałaby, że słowo „porównywalne" ma istotne znaczenie w celu zagwarantowania „obiektywnego porównania". Ponadto z orzecznictwa wynikałoby, że pojęcie reprezentatywności ma znaczenie.

3. Ocena

52. Zarzut pierwszy dotyczy zakresu obowiązków ciążących na instytucjach przy określaniu występowania marginesu dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

53. Zarzuty podniesione przez wnoszące odwołanie dotyczą wykładni tego przepisu przyjętej w zaskarżonym wyroku – przypomnianej w pkt 45 i 46 niniejszej opinii – w oparciu o którą Sąd uzasadnił w tym przypadku wykluczenie transakcji wywozu dotyczących niektórych typów produktu objętego postępowaniem przy obliczaniu marginesów dumpingu.

54. Przede wszystkim należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, zarzut pierwszy nie jest ani niedopuszczalny w całości, ani nieskuteczny.

55. Po pierwsze, wynika moim zdaniem w oczywisty sposób z argumentów wnoszących odwołanie [45], że zarzucają one Sądowi naruszenia prawa wynikające z podnoszonej błędnej wykładni przepisów rozporządzenia podstawowego i porozumienia antydumpingowego regulujących obliczanie marginesu dumpingu i obiektywne porównanie. Są to kwestie prawne dopuszczalne w ramach odwołania.

56. Po drugie, zarzut nie jest również nieskuteczny. W przypadku bowiem, gdyby Trybunał, uwzględniając ten zarzut, miał orzec, że wykładnia odnośnych przepisów rozporządzenia podstawowego i porozumienia antydumpingowego przyjęta przez Sąd jest błędna, zaskarżony wyrok naruszałby prawo, co prowadziłoby do jego uchylenia.

57. W ramach analizy treści poszczególnych zarzutów podniesionych przez wnoszące odwołanie, należy przede wszystkim przypomnieć, że jak orzekł już słusznie Sąd, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać [46].

58. W szczególności z orzecznictwa wynika, że stosowanie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, a w szczególności wybór między różnymi metodami obliczania marginesu dumpingu zakłada ocenę złożonych sytuacji gospodarczych [47].

59. Tymczasem, jeżeli instytucje dysponują swobodnym uznaniem przy stosowaniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, korzystanie z tego uprawnienia musi jednak nastąpić w sposób zgodny z ramami prawnymi ustanowionymi w tym rozporządzeniu. Dwa szczególne wymogi wynikające z tych ram prawnych mają moim zdaniem w tym kontekście znaczenie.

45 — Zobacz pkt 48–50 niniejszej opinii.

46 — Kontrola sądowa takiej oceny musi ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Zobacz, inter alia, wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Rada i Rada/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 — Zobacz wyrok z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 41).

60. Po pierwsze, należy zauważyć, że antydumpingowe ramy prawne są związane z dumpingiem produktu. Sama definicja dumpingu zawarta w art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego odnosi się do „produktu przywiezionego po cenach dumpingowych” [48].

61. Nie jest zatem wynikiem przypadku, że w ramach dochodzeń w dziedzinie antydumpingu pierwszym krokiem, jaki podejmują instytucje, jest zdefiniowanie produktu objętego postępowaniem. Definicja ta ma na celu określenie wykazu produktów, których przywóz do Unii jest przedmiotem dochodzenia antydumpingowego i które stosownie do okoliczności są następnie objęte środkami antydumpingowymi [49]. Również na podstawie tej definicji jest następnie identyfikowany „produkt podobny” zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

62. Tymczasem, po zdefiniowaniu przez instytucje produktu objętego postępowaniem, są one zobowiązane traktować ten produkt w sposób spójny w trakcie całego dochodzenia zgodnie z tą definicją [50].

63. Wynika stąd w szczególności, że jeżeli instytucje stwierdzają występowanie marginesów dumpingu, muszą one wykazać występowanie ich w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem, zdefiniowanego w ramach dochodzenia, a w szczególności w odniesieniu do tego produktu jako całość [51]. Nie mogą one, najpierw zdefiniować produktu objętego postępowaniem w określony sposób, a następnie obliczyć marginesów dumpingu w sposób, który nie jest w pełni spójny z tą definicją.

64. Nie oznacza to, że instytucje nie mogą, gdy uznają to za stosowne do celów określenia marginesów dumpingu, dokonać podziału produktu objętego postępowaniem na typy lub modele i przeprowadzić wielorakiego porównania. Jednakże wymóg spójnego traktowania produktu w toku postępowania oznacza, że konieczne jest, aby wyniki tych wszystkich porównań były następnie uwzględnione i aby marginesy dumpingu zostały określone dla całego produktu objętego postępowaniem łącznie [52].

65. Po drugie, z samej treści art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego wynika, że określenie marginesów dumpingu jest uzależnione od wymogu, aby marginesy te odzwierciedlały pełny zakres praktyk dumpingowych [53].

48 — Zgodnie z tym przepisem *produkt* uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

49 — Zobacz w tym zakresie utrwalone orzecznictwo Sądu, wymienione w pkt 46 opinii rzecznika generalnego M. Watheleta w sprawie Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

50 — Zobacz w tym względzie w odniesieniu do art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego pkt 53 sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 1 marca 2001 r., zatytułowanego „Wspólnoty Europejskie – Cła antydumpingowe na bawełnianą bieliznę pościelową z Indii” (DS141/AB/R).

51 — Zobacz podobnie opinia rzecznika generalnego P. Légera w sprawie Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, pkt 159, 163). Wynika to ponadto z samej treści definicji marginesu dumpingu, który zgodnie z art. 2 ust. 12 rozporządzenia podstawowego stanowi wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową. Zgodnie natomiast z definicją ceny eksportowej zawartą w art. 2 ust. 8 za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za *produkt* sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Unii. Ponadto szereg sprawozdań Organu Apelacyjnego WTO odnosi się, przy wykładni art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, do wymogu uwzględnienia produktu objętego postępowaniem w całości. Zobacz w tym względzie np. pkt 51 i 53 sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 1 marca 2001 r., zatytułowanego „Wspólnoty Europejskie – Cła antydumpingowe na bawełnianą bieliznę pościelową z Indii” (DS141/AB/R) oraz pkt 98 i 99 sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 11 sierpnia 2004 r. zatytułowanego „Stany Zjednoczone – Ostateczne stwierdzenie istnienia dumpingu dotyczącego określonych drewien miękkich pochodzących z Kanady” (DS264/AB/R).

52 — Jeśli chodzi o art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, zob. pkt 80, 98 i 99 sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 11 sierpnia 2004 r. zatytułowanego „Stany Zjednoczone – Ostateczne stwierdzenie istnienia dumpingu dotyczącego określonych drewien miękkich pochodzących z Kanady” (DS264/AB/R). W tym względzie należy zauważyć, że w wyroku z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) Trybunał nie zakwestionował dopuszczalności w prawie Unii stosowania metody wielokrotnego porównania.

53 — Z przepisu tego wynika bowiem, że dwie metody symetryczne przewidziane w nim powinny pozwolić na odzwierciedlenie pełnego zakresu praktyk dumpingowych i wyłącznie wtedy, gdy nie ma to miejsca (i gdy istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi kupującymi, regionami lub okresami), instytucje mogą posłużyć się asymetryczną metodą. W związku z tym zob. wyrok z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, pkt 49), a także pkt 73 i nast. opinii rzecznika generalnego F.G. Jacobsa w sprawie Petrotub i Republica/Rada (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

66. W ramach korzystania z przysługującego im swobodnego uznania przy stosowaniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, do instytucji należy zatem stosowanie metod obliczania marginesów dumpingu w sposób pozwalający na zapewnienie, że marginesy te, tak jak zostały określone, odzwierciedlają pełny zakres praktyk dumpingowych [54].

67. Tymczasem wykładnia art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, przyjęta przez Sąd w zaskarżonym wyroku, która umożliwiałaby instytucjom wykluczenie przy obliczaniu marginesu dumpingu transakcji wywozu dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem, zdefiniowanego w ramach dochodzenia, pozwalając im przy tym jednak na zastosowanie obliczonych w ten sposób marginesów dumpingu do wszystkich rodzajów produktu objętego postępowaniem, może moim zdaniem prowadzić do naruszenia dwóch wymogów wskazanych w pkt 62 i 63 oraz 65 i 66 niniejszej opinii.

68. Po pierwsze bowiem, jeżeli określone typy produktu objętego postępowaniem nie są uwzględniane przy obliczaniu marginesów dumpingu, marginesy te są obliczane jedynie w odniesieniu do części produktu objętego postępowaniem, a nie w odniesieniu do tego produktu w całości, zdefiniowanego w ramach dochodzenia, ujętego w całości.

69. Po drugie, nie uwzględniając przy obliczaniu marginesów dumpingu transakcji wywozu dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem, instytucje nie mogą wziąć pod uwagę ani oszacować wpływu, jaki transakcje te mają na obliczanie całkowitych marginesów dumpingu. Wynika stąd, że w ten sposób marginesy te mogą nie odzwierciedlać pełnego zakresu praktyk dumpingowych.

70. Twierdzenie, że instytucje nie mogą wykluczyć przy obliczaniu marginesów dumpingu transakcji wywozu dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem, znajduje ponadto potwierdzenie, po pierwsze, w treści art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, po drugie, w orzecznictwie Trybunału i po trzecie, w wykładni art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego dokonanej na szczeblu WTO.

71. Po pierwsze, bowiem treść art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego przewiduje wyraźnie, że w ramach pierwszej metody symetrycznej występowanie marginesów dumpingu jest wykazane na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we *wszystkich transakcjach wywozowych do Unii*. Takie sformułowanie nie pozostawia zbyt wiele miejsca na ewentualne wykluczenie przy obliczaniu marginesu dumpingu transakcji wywozu dotyczących określonych typów produktu objętego postępowaniem.

72. Po drugie, w wyroku Ikea Wholesale [55], Trybunał zarzucił Radzie, że nie „obliczyła całkowitego marginesu dumpingu, opierając się na porównaniach odzwierciedlających w pełni *wszystkie* porównywalne *ceny eksportowe*” [56].

73. Po trzecie, Organ Apelacyjny ORS, dokonując wykładni art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego, wyraźnie stwierdził, że występowanie marginesów dumpingu dotyczących produktu objętego postępowaniem powinno być ustalone „na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen wszystkich porównywalnych transakcji wywozu, to jest *wszystkich transakcji* dotyczących *wszystkich modeli lub typów produktu* objętego dochodzeniem” [57].

54 — Zobacz podobnie opinia P. Légera w sprawie Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, pkt 154).

55 — Wyrok z dnia 27 września 2007 r. (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Zobacz wyrok z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 56). Wyróżnienie moje.

57 — Zobacz pkt 55 i 58 sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 1 marca 2001 r. zatytułowane „Wspólnoty Europejskie – Cła antydumpingowe na bawełnianą bieliznę pościelową z Indii” (DS141/AB/R). Wyróżnienie moje.

74. Te odwołania zarówno do art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, jak i orzecznictwa Trybunału i decyzji Organu Apelacyjnego ORS w przypadkach dotyczących zgodności z prawem tzw. metody „zerowania” [58] należy opatrzyć dwoma uwagami.

75. Pierwsza uwaga dotyczy przyjętej przez Sąd wykładni art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego. Sąd dokonał bowiem wykładni tego przepisu w świetle art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego i z uwzględnieniem obowiązku dokonania „obiektywnego porównania”, przewidzianego w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego.

76. Zdaniem Sądu z ogółu tych przepisów wynika w istocie, że instytucje powinny porównać z wartością normalną nie tyle cenę wszystkich transakcji wywozu dotyczących produktu objętego postępowaniem, lecz wyłącznie wszystkich „*transakcji porównywalnych* z nią” [59]. W niniejszym przypadku transakcje wywozu dotyczące typów produktu objętego postępowaniem, w odniesieniu do których nie występował u indyjskiego producenta odpowiadający produkt, a zatem porównywalna cena (sprzedaży), nie były zdaniem Sądu *porównywalnymi transakcjami*. W braku metody, która gwarantowałaby bardziej obiektywne porównanie niż porównanie dokonane przez instytucje, uzasadnione byłoby zatem wykluczenie tych transakcji przy obliczaniu marginesów dumpingu.

77. W tym zakresie należy jednak zauważyć, po pierwsze, że jak wynika z pkt 73 niniejszej opinii, w celach stosowania art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego – w świetle którego Sąd dokonał wykładni art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego – za „porównywalne transakcje wywozu” należy uznać wszystkie transakcje dotyczące każdego typu produktu objętego postępowaniem [60]. Jeżeli bowiem wszystkie typy produktu objętego postępowaniem, zdefiniowanego w dochodzeniu są równoważne z produktem „podobnym”, to wymóg spójnego traktowania produktu objętego postępowaniem (i produktu podobnego), wskazany w pkt 62 niniejszej opinii zobowiązuje do uznania wszystkich tych typów za porównywalne i w związku z tym powoduje, że wszystkie odnoszące się do nich transakcje są porównywalne i to pomimo braku danych dotyczących cen niektórych z tych transakcji.

78. W przypadku gdy instytucje nie dysponują danymi dotyczącymi cen (czy to w państwie wywozu, czy, stosownie do okoliczności, w państwie analogicznym) w odniesieniu do określonych typów produktu objętego postępowaniem, mogą one postąpić w dwojaki sposób: ograniczyć zakres definicji produktu objętego postępowaniem, wyłączając z dochodzenia te typy produktu, w odniesieniu do których nie ma porównywalnej ceny [61]; albo skonstruować wartość normalną dla tych typów produktu objętego postępowaniem, tak aby móc uwzględnić również transakcje wywozu ich dotyczące przy określaniu marginesów dumpingu.

79. Po drugie, prawdą jest, że na mocy odesłania do art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego zawarty w art. 2 ust. 11 tegoż rozporządzenia [62] obowiązek dokonania obiektywnego porównania obejmuje również ustalenie występowania marginesów dumpingu. Jednakże, po pierwsze, nie oznacza to w żadnym razie, że obowiązek ten może być interpretowany w ten sposób, iż ograniczałby on

58 — Stosując metodę zerowania, instytucje przy określaniu całkowitego marginesu dumpingu redukują do zera wszystkie ujemne marginesy dumpingu, to znaczy marginesy ustalone w odniesieniu do modeli produktu objętego postępowaniem, w odniesieniu do których cena eksportowa jest wyższa od wartości normalnej. Zobacz w tym względzie wyrok z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 53, 54), a także pkt 88 zaskarżonego wyroku.

59 — Zobacz pkt 40 zaskarżonego wyroku. Wyróżnienie moje.

60 — Zobacz cytat w przypisie 57 niniejszej opinii.

61 — Zobacz podobnie opinia P. Légera w sprawie Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, pkt 168).

62 — Podobnie art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego odsyła do art. 2.4 tegoż porozumienia.

zakres definicji produktu objętego postępowaniem czy też obowiązek uwzględniania przy określaniu marginesów dumpingu *wszystkich* transakcji wywozu tego produktu do Unii [63]. Po drugie, nic w treści art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie przemawia za występowaniem pojęcia „bardziej obiektywnego porównania", na którym Sąd opiera istotną część swego rozumowania [64].

80. Druga uwaga dotyczy wyraźnego wyłączenia przez Sąd znaczenia w niniejszej sprawie przypadków dotyczących metody zerowania [65].

81. W szczególności Sąd odmówił znaczenia sprawie Ikea Wholesale, w której instytucje zastosowały taką metodę, uznając, że „w niniejszym przypadku nie można uznać, że margines dumpingu nie został obliczony na podstawie istotnej reprezentacji typów produktu objętego postępowaniem, nie odzwierciedlając w ten sposób wszystkich porównywalnych cen eksportowych" [66]. Sąd następnie uznał, że w odróżnieniu od przypadków stosowania metody zerowania – w których przy dokonywaniu porównania w celu określenia marginesów dumpingu została pominięta każda kategoria typów produktu objętego postępowaniem, dla których został ustalony ujemny margines dumpingu – w niniejszym przypadku nie można było uznać, że podejście przyjęte przez instytucje prowadziło do zawyżenia wyniku obliczenia marginesu dumpingu [67].

82. Nie uważam, że w niniejszym przypadku jest możliwe całkowite wykluczenie znaczenia orzecznictwa i decyzji ORS dotyczących stosowania metody zerowania, jak uczynił to Sąd. Zarówno wskazane przypadki, jak i niniejsza sprawa odznaczają się istotnymi podobieństwami w zakresie, w jakim dotyczą braku uwzględnienia w celu obliczenia marginesów dumpingu części transakcji wywozu dotyczących produktu objętego postępowaniem, zdefiniowanego w trakcie dochodzenia. W sprawach dotyczących metody zerowania chodziło o transakcje, dla których porównanie ich cen z wartością normalną prowadziło do ujemnego marginesu dumpingu. W niniejszym przypadku chodzi o transakcje dotyczące typów produktu objętego postępowaniem, dla których instytucje nie dysponowały danymi dotyczącymi ceny sprzedaży. Różnica między tymi dwoma typami przypadków wynika wyłącznie z faktu, że w ramach pierwszego z nich wpływ odnośnych transakcji na określenie marginesów dumpingu został zafałszowany, podczas gdy w niniejszym przypadku wpływ tych transakcji wywozu na takie określenie z uwagi na ich wykluczenie został po prostu pominięty.

83. Jednakże nie widzę, z jakiego powodu taka różnica powinna powodować, że zasady wyrażone w tych decyzjach w odniesieniu do określenia marginesu dumpingu – a w szczególności wymóg, że przy tym określeniu są uwzględnione wszystkie transakcje wywozu dotyczące produktu objętego postępowaniem – powinny zostać pominięte i nie mogłyby zatem znaleźć zastosowania w niniejszym przypadku.

84. Co się tyczy argumentu opartego na reprezentatywności marginesów dumpingu takich jak obliczone w odniesieniu do wszystkich typów produktu objętego postępowaniem [68], należy stwierdzić, iż nawet jeśli te marginesy były reprezentatywne dla pięciu najczęściej sprzedawanych typów produktu, jak stwierdził Sąd w pkt 81 zaskarżonego wyroku, nie zmienia to faktu, że instytucje, wykluczając

63 — Należy w tym względzie zauważyć również, że Organ Apelacyjny ORS wyraźnie potwierdził, że „porównanie między ceną eksportową a wartością normalną, które *nie* uwzględnia odpowiednio cen *wszystkich* porównywalnych transakcji wywozu […], *nie* jest »obiektywnym porównaniem« między ceną eksportową a wartością normalną, jak wymaga tego art. 2.4 i 2.4.2". Zobacz pkt 55 sprawozdania z dnia 1 marca 2001 r., zatytułowane „Wspólnoty Europejskie – Cła antydumpingowe na bawełnianą bieliznę pościelową z Indii" (DS141/AB/R).

64 — Zobacz w tym względzie pkt 84 zaskarżonego wyroku.

65 — Zobacz pkt 85–89 zaskarżonego wyroku.

66 — Zobacz pkt 85 zaskarżonego wyroku.

67 — Zobacz pkt 88 zaskarżonego wyroku.

68 — Zobacz w tym względzie również pkt 81–84 zaskarżonego wyroku.

określone transakcje wywozu przy obliczaniu rzeczonych marginesów dumpingu, nie uwzględniły produktu objętego postępowaniem w całości i nie obliczyły tych marginesów z uwzględnieniem cen wszystkich transakcji wywozu do Unii dotyczących tego produktu zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego [69].

85. Ponadto nie ulega wątpliwości, że w niniejszym przypadku odpowiednio 38% i 43% sprzedaży obydwu spółek wnoszących odwołanie nie zostały uwzględnione przy obliczaniu marginesu dumpingu, co oznacza, po pierwsze, że reprezentatywność tych marginesów względem tychże spółek jest wątpliwa, a po drugie, że można sobie zadać pytanie, czy wymóg wskazany w pkt 65 i 66 niniejszej opinii, żeby margines dumpingu odzwierciedlał pełny zakres praktyk dumpingowych, został przynajmniej w odniesieniu do wnoszących odwołanie spełniony [70].

86. Co się tyczy wreszcie uwagi Sądu zawartej w pkt 89 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą zastosowanie metody państwa analogicznego może wywołać dodatkowe trudności, chciałbym zauważyć, że nic, jeśli chodzi o treść art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego czy cele założone w tym przepisie [71], nie uzasadnia jego interpretacji w sposób ograniczający przewidziany w art. 2 ust. 11 tegoż rozporządzenia obowiązek uwzględnienia przy określaniu marginesu dumpingu wszystkich transakcji wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, zdefiniowanego w toku dochodzenia.

87. W świetle ogółu powyższych rozważań i z przedstawionych powodów uważam, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, wykluczając przy obliczaniu marginesu dumpingu transakcje wywozu dotyczące określonych typów produktu objętego postępowaniem, i że w związku z tym sporne rozporządzenie nie narusza art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego ani art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego. Proponuję więc, aby Trybunał uwzględnił pierwszy zarzut odwołania.

D – *W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego odmowy dokonania dostosowań*

88. Zarzut drugi, który dzieli się na cztery części, dotyczy rozumowania Sądu zawartego w pkt 96–126 zaskarżonego wyroku. Jest on oparty na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, zasady dobrej administracji oraz art. 296 TFUE.

69 — W tym względzie wbrew temu, co twierdzi Komisja, nie wydaje mi się, aby można było wywnioskować z faktu, że Trybunał w pkt 56 wyroku z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), powtórzonym w pkt 72 niniejszej opinii, posłużył się zwrotem „odzwierciedlających w pełni", że chciał on przyjąć wykładnię art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, która wbrew samej treści przepisu pozwalałaby na określenie marginesu dumpingu z wykluczeniem niektórych transakcji wywozu dotyczących produktu objętego postępowaniem.

70 — W tym kontekście Sąd nie może zaradzić określeniu marginesu dumpingu niezgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że zdaniem wnoszących odwołanie „uwzględniając wszystkie typy produktu, obliczony margines dumpingu znacznie różniłby się od marginesu zdefiniowanego w spornym rozporządzeniu" (zob. pkt 83 in fine zaskarżonego wyroku). Ponadto, zważywszy, że dane dotyczące konstruowania wartości normalnej zostały utajnione, przedstawienie dowodu na taką okoliczność byłoby w niniejszym przypadku w praktyce niemożliwe do przeprowadzenia (zob. pkt 117 i nast. niniejszej opinii). Na tej podstawie należy również odrzucić argument odnoszący się do tego punktu zaskarżonego wyroku, dotyczący bezskuteczności pierwszego zarzutu Komisji podniesionego na rozprawie.

71 — Zobacz pkt 99 i 100 oraz orzecznictwo powołane w przypisie 79 niniejszej opinii.

1. W przedmiocie części pierwszej i drugiej zarzutu drugiego opartych na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego w świetle oddalenia wniosków o dokonanie dostosowań

89. Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, nie stwierdzając, że instytucje naruszyły art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, oddalając ich wnioski o dokonanie dostosowań z uwagi, po pierwsze, na występujące różnice między ich kosztami produkcji [72] a kosztami produkcji indyjskiego producenta, a po drugie, różnice w wydajności zużycia i produktywności [73].

a) Zaskarżony wyrok

90. Co się tyczy, po pierwsze, wniosków o dokonanie dostosowań z tytułu podnoszonych różnic między kosztami produkcji, to wnoszące odwołanie twierdziły przed Sądem, że wykazały w oparciu o analizę danych dotyczących indyjskiego producenta, że producent ten systematycznie definiował swoje ceny w sposób pozwalający mu na całkowite pokrycie kosztów własnych, i w rezultacie wszystkie różnice kosztów znajdowały odzwierciedlenie w różnicach cen. W zaskarżonym wyroku Sąd odrzucił ten argument, stwierdzając, że Indie zostały uznane za państwo posiadające gospodarkę rynkową – co nie zostało zakwestionowane przez wnoszące odwołanie – a instytucje mogły zasadnie uznać, że konkurując z wieloma innymi producentami na indyjskim rynku krajowym, indyjski producent nie mógł swobodnie ustalać swoich cen, lecz musiał je utrzymywać na poziomie cen indyjskiego rynku [74]. Sąd uznał również, że w niniejszym przypadku wnoszące odwołanie nie wykazały, że podnoszone różnice wpłynęły na porównywalność cen [75].

91. Co się tyczy, po drugie, oddalenia wniosków o dokonanie dostosowań z uwagi na różnice w wydajności zużycia i produktywności, Sąd uznał, że wnoszące odwołanie nie wykazały, w jaki sposób różnice te wpłynęły na porównywalność wartości normalnej z ceną eksportową. Ponadto zdaniem Sądu, po pierwsze, jeżeli instytucje stosują metodę państwa analogicznego, należałoby uwzględnić ogół danych dotyczących tego państwa a nie tylko ceny i koszty, a po drugie, art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie może być wykorzystany w celu pozbawienia skuteczności art. 2 ust. 7 lit. a) tegoż rozporządzenia [76]. Sąd uznał również, że wnoszące odwołanie nie wykazały błędnego charakteru wniosku Rady, zgodnie z którym ogólnie procesy produkcji w Chinach zostały uznane za porównywalne z indyjskimi procesami produkcji, a podnoszone różnice okazały się niewielkie. Ponadto zdaniem Sądu, ponieważ wnoszące odwołanie nie otrzymały zgody na traktowanie na zasadach rynkowych, dotyczące ich dane nie mogły zostać uwzględnione przy ustalaniu wartości normalnej [77].

72 — Wnoszące odwołanie odniosły się w szczególności do kosztów surowców i kosztów związanych z wykorzystaniem dodatkowych procesów produkcji (własnej produkcji energii) przez producenta indyjskiego.

73 — Wnoszące odwołanie odniosły się do różnic w zużyciu (ilościowym, a nie co do wartości) surowców, różnic w zużyciu (ilościowym, a nie co do wartości) energii elektrycznej oraz różnic w wydajności na pracownika pomiędzy nimi a producentem indyjskim.

74 — Punkty 103–108 zaskarżonego wyroku.

75 — Punkt 116 zaskarżonego wyroku.

76 — Punkt 110 zaskarżonego wyroku.

77 — Punkt 111 zaskarżonego wyroku i pkt 103 spornego rozporządzenia.

b) Zasadnicze argumenty stron

92. W ramach części pierwszej zarzutu drugiego wnoszące odwołanie podnoszą, że nie jest jasne, w jaki sposób w świetle przedstawionych przez nie dowodów instytucje mogły w zasadny sposób wyjść z założenia, że indyjski producent nie mógł odzwierciedlać wyższych kosztów wynikających z faktu, że sprowadzał surowce i był zaangażowany w dodatkowym procesie produkcji wyłącznie z uwagi na to, że konkurował z wieloma innymi producentami. Przekazały one ponadto Sądowi oświadczenia potwierdzające bezpośredni wpływ kosztów na ceny również na rynku Unii, na którym też występuje konkurencja.

93. W ramach drugiej części zarzutu drugiego wnoszące odwołanie twierdzą, że z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie wynika, że wymóg obiektywnego porównania lub określenia marginesu dumpingu powinien opierać się na wszystkich danych dotyczących państwa analogicznego. Nie istnieje żadne odstępstwo względem art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w przypadku państw niemających gospodarki rynkowej. Błędem byłoby twierdzenie, że metoda państwa analogicznego byłaby pozbawiona skuteczności, gdyby było dopuszczalne dokonanie dostosowań. Uwzględnienie dostosowań związanych z różnicami w wydajności i produktywności nie jest sprzeczne z celem metody państwa analogicznego, gdyż mniejsze zużycie surowców i energii elektrycznej oraz wydajność pracowników nie mają żadnego związku ani z cenami i kosztami tych elementów, ani z siłami rynkowymi.

94. Instytucje kwestionują argumenty wnoszących odwołanie.

c) Ocena

95. Dwie rozważane tu części zarzutu drugiego dotyczą kwestii relacji pomiędzy art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, który odnosi się do określenia wartości normalnej w przypadku przywozu z państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej, a art. 2 ust. 10 tegoż rozporządzenia, który w ramach obowiązku dokonania obiektywnego porównania między wartością normalną a ceną eksportową ustanawia wymóg dokonania w razie konieczności dostosowań.

96. W tym względzie należy, po pierwsze, przypomnieć, że na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy ustalona wartość normalna i ustalona cena eksportowa nie dają się porównać, uwzględnia się w każdym przypadku, w formie dostosowania, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność.

97. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, jeżeli strona na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego żąda dostosowań mających zapewnić porównywalność wartości normalnej i ceny eksportowej w celu określenia marginesu dumpingu, powinna ona przedstawić dowód, że jej żądanie jest uzasadnione. A zatem, w przypadku gdy producent żąda dokonania dostosowania, co do zasady w dół, wartości normalnej, na tym podmiocie spoczywa obowiązek wskazania i wykazania, że zostały spełnione wymogi dokonania takiego dostosowania [78].

98. Po drugie, należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadku przywozu z państwa nieposiadającego gospodarki rynkowej, w drodze wyjątku od zasad określonych w art. 2 ust. 1–6, normalną wartość określa się co do zasady w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego.

78 — Wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 58, 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

99. Trybunał orzekł, że przepis ten ma zapobiegać uwzględnieniu stosowanych cen i kosztów ponoszonych w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej, gdyż czynniki te nie są wynikiem normalnych sił rynkowych [79].

100. Co się tyczy relacji między tymi dwoma przepisami, należy zauważyć, że nic w rozporządzeniu podstawowym nie wskazuje, że art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego przewidywałby ogólne odstępstwo od wymogu dokonania dostosowań zgodnie z art. 2 ust. 10 tegoż rozporządzenia. Jednakże, w przypadku gdy wnioski o dostosowania wartości normalnej zostają złożone na podstawie tego ostatniego przepisu w dochodzeniu, w którym wartość normalna jest określona na podstawie przepisów dotyczących przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, konieczne jest moim zdaniem, aby art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego był interpretowany w świetle i w kontekście art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia.

101. W związku z tym w przypadku, w którym tak jak w niniejszej sprawie, instytucje określają wartość normalną z zastosowaniem metody państwa analogicznego na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, muszą one, *zasadniczo*, uwzględnić w formie dostosowań różnice stwierdzone w odniesieniu do czynników, co do których zostało podniesione i wykazane, że wpływają na ceny i w rezultacie na ich porównywalność.

102. Jednakże wymóg dokonania wykładni art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w świetle art. 2 ust. 7 lit. a) tegoż rozporządzenia oznacza, że w takim przypadku, aby przepis ten nie został pozbawiony skuteczności, nie można wymagać od instytucji, aby dokonały dostosowań z uwzględnieniem czynników, które nie są bezpośrednio lub pośrednio wynikiem działania normalnych sił rynkowych.

103. Z uwag tych wynika, że podmiot, który nie uzyskał zgody na traktowanie na zasadach rynkowych, nie może, moim zdaniem, powoływać się na różnice dotyczące czynników związanych z jego strukturą kosztów lub działalnością produkcyjną w ramach wniosku o dokonanie dostosowań wartości normalnej [80]. Jest bowiem niemal pewne, że zarówno na strukturę kosztów, jak i działalność produkcyjną przedsiębiorstwa działającego w warunkach, które nie są warunkami gospodarki rynkowej, mniej lub bardziej bezpośrednio wpływają czynniki, które nie są wynikiem działania normalnych sił rynkowych.

104. W niniejszym przypadku, co się tyczy w pierwszej kolejności wniosków o dokonanie dostosowań z tytułu podnoszonych różnic między kosztami produkcji, należy przede wszystkim zauważyć, że argumenty podniesione przez wnoszące odwołanie mają w istocie prowadzić do zakwestionowania wniosków, jakie wyciągnął Sąd w świetle poszczególnych informacji przedstawionych przez wnoszące odwołanie w toku postępowania administracyjnego, to znaczy analizy danych dotyczących indyjskiego producenta, a także określonych oświadczeń dotyczących rynku Unii. Sprowadza się to w istocie do zakwestionowania oceny środków dowodowych dokonanej przez Sąd, co z zastrzeżeniem przypadku przeinaczenia tych dowodów nie stanowi kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału [81].

79 — Wyrok z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

80 — Sąd zastosował w istocie tę zasadę w pkt 111 in fine zaskarżonego wyroku.

81 — Zobacz między innymi wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 64, 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

105. Ponadto, odnosząc się do dowodów przedstawionych przed Sądem wnoszące odwołanie nie zakwestionowały de facto zasadniczego powodu odrzucenia ich zarzutu przez Sąd, to znaczy tego, że z uwagi na fakt, iż producent indyjski działa na konkurencyjnym rynku, swoboda ustalania cen jego produktów była ograniczona na skutek działającej konkurencji [82] oraz że w związku z tym nie zostało potwierdzone, że producent ten mógł automatycznie uwzględnić w stosowanych przez niego cenach ewentualne wyższe koszty produkcji.

106. W każdym razie w świetle uwag poczynionych w pkt 102 i 103 niniejszej opinii w przypadku takim jak niniejszy wnioski o dokonanie dostosowań złożone przez przedsiębiorstwa takie jak wnoszące odwołanie, które odnoszą się do podnoszonych różnic między ich kosztami produkcji a kosztami produkcji producenta z państwa analogicznego, nie mogą zostać uwzględnione. W tym względzie chciałbym zauważyć, że wnoszące odwołanie nie zakwestionowały wniosku zawartego w motywie 103 spornego rozporządzenia, zgodnie z którym, ponieważ nie uzyskały one zgody na traktowania na zasadach rynkowych, nie można uznać, iż „stosowana przez ni[e] struktura kosztów odzwierciedla wartości rynkowe, które można wykorzystać jako podstawę dostosowań".

107. Jeśli chodzi w drugiej kolejności o wnioski o dokonanie dostosowań, z uwagi na różnice w wydajności zużycia i produktywności uważam, że nawet jeśli produktywność i wydajność zużycia nie stanowią w ścisłym znaczeniu kosztów, są one wypadkową szeregu czynników istotnych w działalności produkcyjnej, co do których można racjonalnie zakładać, że przynajmniej pośrednio wpływają na nie parametry niebędące wynikiem działania normalnych sił rynkowych.

108. Wynika stąd, że w sytuacji gdy wartość normalna jest określona na podstawie metody państwa analogicznego, przedsiębiorstwo, które nie uzyskało zgody na traktowanie na zasadach rynkowych, nie może powołać się na różnice dotyczące produktywności i wydajności w ramach wniosku o dokonanie dostosowań wartości normalnej.

109. W związku z tym Sąd nie popełnił błędu, oddalając zarzut wnoszących odwołanie dotyczący odmowy uwzględnienia przez instytucje w niniejszym przypadku odnośnych dostosowań, a zatem należy oddalić części pierwszą i drugą zarzutu drugiego.

2. W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego dotyczącej informacji koniecznych w ramach wniosku o dokonanie dostosowań oraz bezzasadnego ciężaru dowodu

110. W trzeciej części zarzutu drugiego wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, art. 2.4 porozumienia antydumpingowego oraz zasady dobrej administracji.

111. Odnoszą się one do pkt 112 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd oddalił zarzut oparty na tym, że instytucje naruszyły ciążący na nich obowiązek wskazania, jakie informacje były konieczne w ramach wniosków o dokonanie dostosowań i nienakładania na nie bezzasadnego ciężaru dowodu.

112. Wnoszące odwołanie twierdzą, że podkreślony przez Sąd fakt, że mogły one zrozumieć powody odrzucenia ich wniosków o dokonanie dostosowań jest bez znaczenia, jeśli chodzi o kwestię, czy nałożony został na nie bezzasadny ciężar dowodu. Ponadto, z jednej strony instytucje uznały wszystkie informacje dotyczące danych producenta z państwa analogicznego za poufne, a z drugiej strony wymagały one od wnoszących odwołanie wykazania, że indyjski producent uwzględnił podnoszone różnice w stosowanych przez niego cenach. Tymczasem bez dostępu do danych producenta indyjskiego taki ciężar dowodu jest niemożliwy do spełnienia.

82 — W przedmiocie uwzględnienia wpływu konkurencji przy określaniu cen w ramach analizy antydumpingu dotyczącej analizy opartej na metodzie państwa analogicznego, zob. wyrok z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 57–59).

113. Ta część zarzutu stawia kwestię pogodzenia dwóch wymogów, które w pewnych okolicznościach mogą jawić się jako sprzeczne. Z jednej strony chodzi o wymóg zachowania poufności danych przedsiębiorstw, które zgadzają się na współpracę z instytucjami w ramach dochodzeń antydumpingowych. Taki wymóg wydaje się szczególnie istotny w przypadkach zastosowania metody państwa analogicznego, gdy instytucje opierają się zasadniczo na danych przedstawionych przez przedsiębiorstwa z państwa analogicznego współpracujące w toku dochodzenia. Brak uwzględnienia tego wymogu mógłby bowiem poważnie zagrażać możliwości prowadzenia takich dochodzeń. Z drugiej strony takiemu wymogowi sprzeciwia się jednak wymóg udostępnienia stronom, które przedstawią wnioski o dokonanie dostosowań na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, informacji koniecznych w celu umożliwienia im uzasadnienia ich wniosków [83].

114. W tym zakresie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z art. 2.4 porozumienia antydumpingowego „władze wskażą zainteresowanym stronom, jakie informacje są niezbędne do zapewnienia rzetelnej porównywalności, i nie będą narzucać stronom obowiązku ponoszenia nieuzasadnionych ciężarów dowodowych”.

115. W sprawozdaniu z dnia 28 lipca 2011 r. – wymienionym w pkt 7, 40 i 41 niniejszej opinii – dotyczącym sporu „Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin” Organ Apelacyjny ORS stwierdził, że przepis ten nakazuje, aby organy prowadzące dochodzenie wskazały stronom, jakie informacje powinny zawierać wnioski o dokonanie dostosowań, tak aby zainteresowane strony mogły złożyć takie wnioski [84].

116. W tym zakresie należy stwierdzić, że ww. wymogi wyraźnie przewidziane w art. 2.4 porozumienia antydumpingowego nie są wyraźnie powtórzone w treści art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Uważam jednak, że wynikają one z wykładni tego przepisu dokonanej z uwzględnieniem art. 2.4 porozumienia antydumpingowego i że w każdym razie są one związane z zasadą dobrej administracji ustanowioną w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [85].

117. Tymczasem w przeciwieństwie do przypadku zwykłego dochodzenia antydumpingowego, w dochodzeniu, w którym wartość normalna jest ustalana na podstawie ceny producenta z państwa analogicznego, dane dotyczące tej wartości są uzyskiwane z trzeciego źródła i dotyczą innego państwa niż państwo producentów eksportujących będących przedmiotem dochodzenia. W zakresie, w jakim nie mają oni dostępu do tych danych, tacy producenci eksportujący, mogą mieć utrudniony dostęp do informacji koniecznych w celu ustalenia, jakie dostosowania mogą być przedmiotem wniosku skierowanego do instytucji aby uwzględnić ewentualne różnice, które wpływają na porównywalność cen między produktami będącymi przedmiotem wywozu a produktami sprzedawanymi na rynku krajowym przez producenta z państwa analogicznego.

118. W podobnym przypadku to zatem do instytucji należy dostarczenie producentom eksportującym objętym dochodzeniem wystarczających informacji, tak aby umożliwić im złożenie wniosków o dokonanie dostosowań.

119. W tym zakresie należy zauważyć, po pierwsze, że ocena kwestii, jakie szczególne dane powinny in concreto zostać udostępnione rzeczonym producentom eksportującym, zależy od analizy przeprowadzanej w każdym poszczególnym przypadku, uwzględniając szczególne okoliczności każdego dochodzenia. Po drugie, to instytucje powinny przekazać te dane w sposób uwzględniający wymóg zachowania poufności danych przedsiębiorstw, które zdecydowały się współpracować w toku odnośnego dochodzenia, a w szczególności producentów z państwa analogicznego.

83 — Zobacz pkt 96 i 97, a także orzecznictwo przytoczone w przypisie 78 niniejszej opinii.

84 — Punkt 489 sprawozdania Organu Apelacyjnego, zatytułowanego „WE – Elementy złączne (Chiny)”.

85 — Zobacz podobnie wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada (T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 77).

120. Tymczasem w niniejszym przypadku wydaje się, że *wszystkie* informacje dotyczące ustalania wartości normalnej na podstawie danych dotyczących indyjskiego producenta zachowały poufny charakter względem producentów eksportujących objętych dochodzeniem [86]. W podobnej sytuacji, jak podnoszą wnoszące odwołanie, „wykazanie, że podnoszone różnice wpłynęły na porównywalność cen” [87], wydaje się rzeczywiście trudne, a nawet wręcz niemożliwe do wykonania.

121. W tej sytuacji uważam, że należy uwzględnić trzecią część zarzutu drugiego.

122. Jednakże chciałbym jednocześnie zauważyć, że nawet gdyby Trybunał w oparciu o powyższe rozważania miałby orzec, że w niniejszym przypadku nie stwierdzając, iż instytucje naruszyły obowiązek wskazania, które informacje były konieczne oraz obowiązek nienakładania bezzasadnego ciężaru dowodu na producentów eksportujących, Sąd naruszył art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, nie wpłynęłoby to na odrzucenie w spornym rozporządzeniu wniosków o dokonanie dostosowań złożonych przez wnoszące odwołanie. Jak wynika bowiem z poczynionych dotychczas uwag w ramach analizy pierwszej i drugiej części tego zarzutu, dostosowania, o których dokonanie wniesiono z uwagi na ich związek ze strukturą kosztów i działalnością produkcyjną, nie mogły w każdym razie być przedmiotem takich wniosków ze strony przedsiębiorstw, takich jak wnoszące odwołanie, które nie uzyskały zgody na traktowanie na zasadach rynkowych [88].

3. W przedmiocie czwartej części zarzutu drugiego opartej na naruszeniu art. 296 TFUE

123. W czwartej części zarzutu drugiego wnoszące odwołanie podnoszą, że w pkt 120–124 zaskarżonego wyroku Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że w spornym rozporządzeniu instytucje wypełniły ciążący na nich obowiązek uzasadnienia. Dokonują oceny wymaganego stopnia szczegółowości uzasadnienia, Sąd pominął kontekst, w który wpisuje się sporne rozporządzenie, jaki stanowi zastosowanie metody państwa analogicznego i brak dostępu do danych dotyczących indyjskiego producenta. Ponadto Sąd nie uwzględnił dostatecznie wymiany korespondencji między wnoszącymi odwołania a instytucjami w toku postępowania administracyjnego, w ramach której te pierwsze zwróciły się do instytucji o przedstawienie im bardziej szczegółowych wyjaśnień. W tym kontekście instytucje były zobowiązane sprecyzować w wystarczająco szczegółowy sposób powody, dla których argumenty i dowody przedstawione przez wnoszące odwołanie nie odpowiadały wymaganemu od nich ciężarowi dowodu.

124. Należy w tym zakresie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru aktu i powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Ten wymóg należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie jest wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ kwestia, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, powinna być oceniana w świetle nie tylko jego treści, ale również jego kontekstu i całości przepisów prawnych regulujących daną dziedzinę [89].

86 — Zobacz pkt 112 zaskarżonego wyroku. Okoliczność ta nie została zakwestionowana przez instytucje.

87 — Zobacz pkt 116 zaskarżonego wyroku.

88 — W tym zakresie należy również zauważyć, że wnoszące odwołanie nie twierdziły, że z uwagi na fakt, iż nie miały one dostępu do informacji dotyczących określenia wartości normalnej na podstawie danych indyjskiego producenta, nie mogły one złożyć wniosków o dokonanie innych rodzajów dostosowań.

89 — Zobacz wyrok z dnia 10 września 2015 r., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 75, 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

125. W niniejszym przypadku w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że nie uwzględnił należycie korespondencji w toku postępowania administracyjnego, argument ten dąży do zakwestionowania oceny środków dowodowych dokonanej przez Sąd, co, jak zauważyłem w pkt 104 niniejszej opinii, nie jest dopuszczalne w postępowaniu odwoławczym [90].

126. Co się tyczy argumentu opartego na braku uwzględnienia zastosowania metody państwa analogicznego, należy zauważyć, że analiza motywów 41 i 103 spornego rozporządzenia, powtórzona w pkt 99 zaskarżonego wyroku wskazuje niewątpliwie, że Rada uwzględniła tę okoliczność, przedstawiając powody, dla których uznała, że powinna odrzucić wnioski o dokonanie dostosowań złożone przez wnoszące odwołanie. W tej sytuacji nie można zarzucić Sądowi, że nie zakwestionował uzasadnienia spornego rozporządzenia z tego powodu. Co się tyczy argumentu opartego na braku dostępu do danych dotyczących indyjskiego producenta, okoliczność ta nie ma żadnego wpływu na obowiązek uzasadnienia obciążający instytucje, a w każdym razie szersze uzasadnienie nie mogłoby rozwiązać problemu braku dostępu do informacji koniecznych w ramach wniosku o dokonanie dostosowań.

127. Wynika stąd moim zdaniem, że czwartą część zarzutu drugiego również należy odrzucić.

128. W rezultacie z pkt 87 i 121 niniejszej opinii wynika moim zdaniem, że należy uwzględnić odwołanie wniesione przez wnoszące odwołanie w sprawie C-376/15 P i uchylić zaskarżony wyrok.

VI – W przedmiocie skargi do Sądu

129. Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Uważam, że jest tak w niniejszym przypadku.

130. Z rozważań zawartych w pkt 52–87 niniejszej opinii wynika bowiem, że wykluczając w spornym rozporządzeniu, przy obliczaniu marginesu dumpingu typy produktów wytwarzane i wywożone przez wnoszące odwołanie, w odniesieniu do których nie były dostępne ceny sprzedaży producenta w państwie analogicznym, Rada naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i art. 2.4.2 porozumienia antydumpingowego.

131. Wobec powyższego uważam, że należy stwierdzić nieważność spornego rozporządzenia w zakresie dotyczącym wnoszących odwołanie.

VII – W przedmiocie kosztów

132. Jeżeli Trybunał zgodzi się z moimi wnioskami, Rada będzie stroną przegrywającą sprawę C-376/15 P. W tej sytuacji, ponieważ wnoszące odwołanie wniosły o obciążenie jej kosztami postępowania zgodnie z art. 138 § 1 i art. 184 §§ 1, 2 i 4 regulaminu postępowania, proponuję, aby Trybunał obciążył Radę kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszące odwołanie zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-376/15 P oraz orzekł, że Komisja pokrywa własne koszty w tej sprawie.

133. Natomiast, ponieważ odwołanie w sprawie C-377/15 P należy odrzucić jako niedopuszczalne, należy obciążyć wnoszące odwołanie kosztami postępowania w tej sprawie.

90 — Zobacz orzecznictwo przywołane w przypisie 81 niniejszej opinii.

VIII – Wnioski

134. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł w następujący sposób:

1) Odwołanie w sprawie C-377/15 P zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.

2) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2015 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada (T-558/12 i T-559/12, niepublikowany, EU:T:2015:237) zostaje uchylony.

3) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 924/2012 z dnia 4 października 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2009 w zakresie dotyczącym Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.

4) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd w sprawie C-376/15 P oraz w postępowaniu przed Sądem.

5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty poniesione w sprawie T-376/15 P.

6) Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd zostają obciążone kosztami postępowania w sprawie C-377/15 P.